

De Chelidonia. CAP. CCXI.

CHELIDONIA maior caulē profert cubitalem, aut etiam altiorem, gracilem, qui quidem adnatos habet ramulos foliis refertos. Sunt autem ea ranunculi foliis similia, at molliora tamen, & aliquantum colore glauco: flos verò secundum singula folia prodit, vti violæ albæ. Succus croceus est, acris, mordax, aliquantulum subamarus & graueolens. Radix supernè quidem singularis est, at infernè in multa crocea capillamenta fibratur. Fructus ceu corniculati papaueris, tenuis, longus, coni seu metæ figura, in quo exigua semina papaueris seminibus maiora concluduntur. Succus melli admixtus & in æreo vase prunis decoctus, oculorum aciem adiuuat. Foliis verò, radice & fructu ineunte æstate succus exprimitur: qui quidem siccatus in vmbra, digeritur in pastillos. Radix cum aniso ex vino albo pota, regio morbo medetur, itémque herpetibus, imposita cum vino: sed & commaducata, dentium dolorem sedat. Porro creditur chelidoniæ nomē sibi vendicasse, quòd primo statim hirundinum aduentū erumpat, earundémque discessu marcescat. Sunt & qui tradiderint, si quis ex hirundinum pullis excæcatus fuerit, matres admota herba illius cæcitati mederi, adcoque visum restituere.

De Chelidonia minore. CAP. CCXII.

Chelidonia minor, quam sylvestre triticum aliqui nuncuparunt, herbula est pediculis ab radice pendens, sine caule, foliis hederæ figura, sed multò rotundioribus ac minoribus, mollibus & subpinguibus circumdata. Radices habet ex eodem callo complures, pusillas, in granorum tritici modum aceruatim congestas, quarum tamen tres quatuorve in longitudinem protenduntur. Cæterùm iuxta aquas palustriæque loca nascitur. Vim acrem obtinet, & anemones modo summam cutem exulcerat: psoras item & scabros unguis eximit. Succus verò radicibus expressus, addito melle, ad purgandum caput naribus vtiliter iufunditur.

De Othonna. CAP. CCXIII.

OTHONNAM aiunt nonnulli maioris Chelidoniæ succum esse, quidam glaucij: alij floribus corniculati papaueris expressum succum: alij anagallidis cæruleæ, hyoscyami & papaueris succorum misturam esse contendunt. Alij denique Troglodyticæ cuiusdam herbæ succum, quæ Othonna vocetur: nascique eam in eo Arabia tractu, qui ad Ægyptum spectat. Habet hæc folia erucæ proxima, crebrò perforata & tanquam à tineis pertusa, squalore obsita, pauca: quare quidam anemones speciem esse

esse existimauerunt. Ex ea succus expressus, oculorum medicamentis conuenit, vbi expurgare opus est. Mordet enim, & quæcunque oculis caliginem offundunt absterget. Tradunt & humorem quendam ex herba emanare, qui elorus, semotis lapillis, in pastillos ad eadem digeratur. Aliqui tamen affirmant, lapidem Ægyptium esse, in Thebaïde nascentem, æreo colore, exigua magnitudine, gustu cum feruore quodam & astrictione mordaci.

De Myosotide, seu muris auricula.

CAP. CCXIII.

MVRIS auricula, quam myosotida vocant, caules promit ab vna radice plures, aliquatenus infernè rubentes & concauos: folia oblonga, angusta, dorsi spinam e latam & eminulam habentia, nigricantia, per intervalla assiduè geminata, & in mucronem desinentia. Prodeunt verò ex alis tenues cauliculi, in quibus flosculi cærulei, parui, vt anagallidis. Radix digitali est crassitudine, multis fibrata capillamentis. Est denique, vt semel finiam, herba scolopendrio similis, sed lauior ac minor. Huius radix imposita, agilopas sanat. Sunt & qui aliam, myosotida vocitent.

De Ilatide sativa, seu glasto.

CAP. CCXV.

ISATIS sativa, qua lanarum infectores vituntur, folium habet plantagini simile, verum pinguius nigriusque: caulem vero, altitudine duos excedentem cubitos. Imposita folia, oedema quoduis atque tubercula discutiunt, cruentaque vulnera glutinant. Erumpentem quoque sanguinem sistunt, & phagedanas, herpetas, erysipelata ac putrescentia ulcera sanant.

De Ilatide sylvestri. CAP. CCXVI.

Ilatidis sylvestris, antedicta similis est: sed folia fert maiora, quæ ad lactucae folia accedunt: caules vero tenuiores, multifidos, quandantenus rubentes: è quorum cacumine folliculi multi linguarum figura dependent, in quibus semen: florem denique luteum ac tenuem. Eadem quæ & supra dicta præstat, sed præterea lienosis tam pota quam imposita auxiliatur.

De Telepho. CAP. CCXVII.

TELEPHIVM portulacæ simile est & foliis & caule: alas vero binas habet, singulis foliorum geniculis inhaerentes: ramuli seni septenive à radice fruticant, foliis referti caruleis, crassis, lentis atque carnosis: flores denique lutei sunt aut candidi. Vere nascitur in vitibus locisque cultis. Folia ad

lenas

Senas horas imposita, leucem sanant: verum
postea hordeaceam farinam hydulae suba-
ctam adhibere oportet. Tollunt & vitiligi-
nes alphas dictas, ex aceto in sole illita: sed
vbi inauerint, abstergi ea oportet.

Libri secundi finis.

PEDACII DIO-
SCORIDIS ANAZAR-

bæi De Medica materia,

Liber III.

IANO ANTONIO SARA-
CENO, LVGDVNAEO,
INTERPRETE.

Præfatio.

PRIORIBVS quidem libris,
amantissime Aree, de aro-
matis, vnguentis, oleis, arbo-
ribus, earumque fructibus &
lacrymis: deindeque de a-
nimalibus, cerealibus, oleri-
bus & acrimonia præditis herbis egimus. In

S. j.